

សង្ខេបភាវៈដានីយ៍លៃ — លខេម្ពយរយបុរាបិ

ការបរិកសម្មងនៃនិមិត្តសញ្ញាព្យាយាមរណៈ

ការវិភាគយ៉ាងគួរបំផុសផុលដោយអំពើតុរំលោភទាំងបុរាណនិងក្នុងព្រះគម្ពីរវិវរណៈ

Jeff Pippenger

2024-02-29

លោកវិលយាម មីឡូលីវី គួរមានបុរាណតន្ត្រីយ៉ាងធំអំពីកុម្មជន់ទាំងបុរាណ គួរទាំងបុរាណ និងគួរទាំងបុរាណ នៅក្នុងសង្ខេបភាវៈវិវរណៈ។ លោកមានដាក់និមិត្តសញ្ញាព្យាយាមរណៈទាំងនោះនៅក្នុងក្របខណ្ឌនៃអំណាចបំផុសផុលស្នូលពីរបុរាណ គឺពហុវេនីយម បន្ទាប់មកសាសនាសម្មតចេហ៍បា។

លោកមិនមានយើងគ្រប់លក្ខខណៈព្យាយាមរណៈទាំងអស់នៃនិមិត្តសញ្ញាទាំងនោះទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលលោកមានយើង

មានបង្កើតការយល់ដឹងមូលដ្ឋានអំពីបុរាណសាស្ត្រគួរខាងក្នុង

និងបុរាណសាស្ត្រគួរខាងក្រៅរបស់កុម្មជន់របស់ព្រះ

ចាប់តាំងពីសម័យសាវ័ករហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ។

បុរាណសាស្ត្រគួរខាងក្នុងគួរមានតំណាងដោយកុម្មជន់ទាំងនោះ

ហើយបុរាណសាស្ត្រគួរខាងក្រៅរបស់កុម្មជន់គួរមានតំណាងដោយគួរទាំងនោះ។

លោកមានយើងថា គួរទាំងនោះជានិមិត្តសញ្ញាសម្រាប់ការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះលើកុម្មជន់

ដល់ជាតិជាមុននៃការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះលើកុម្មជន់នៅចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ

នោះបើជាលោកមិនមានយើងថា កុម្មជន់នៅចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ

គួរមានបង្កើតឡើងដោយសហភាពបីមុខក៏ដោយ។

សង្ខេបភាវៈដានីយ៍លៃ អ៊ុយយ៉ា សូមីធី មានសរសេរ មានចំណងជើងថា Daniel and Revelation

មានគំនិតខុសៗទៀតខុសគ្នា ប៉ុន្តែវាគួរមានបង្កើតឡើង កំណត់អត្ថសញ្ញាណថាជា

«ព្រះហស្តជំនួយរបស់ព្រះ»។ នាងមានបញ្ជាក់ថា វាគួរគួរមានចែកចាយជាមួយនឹង The

Great Controversy, Patriarchs and Prophets, និង The Desire of Ages។

ការគាំទ្រយ៉ាងមាំមួនរបស់នាង មិនមានន័យថា

សង្ខេបភាវៈនោះសុចរិតនៃលើកម្មវិធីការបំផុសគំនិតដូចគ្នានឹងសង្ខេបភាវៈរបស់នាងទេ

ប៉ុន្តែថា សង្ខេបភាវៈនោះមាន «សច្ចក្តីបង្កើនដ៏បុរសលើ» ហើយមានទទួលខុសត្រូវក្នុង

«ការនាំយកព្រលឹងដ៏មានតម្លៃដោយចរិតឱ្យមកដល់ចំណេះដឹងអំពីសច្ចក្តីពិត»។

សង្ខេបភាវៈនេះបុរាណសាស្ត្រកុម្មជន់នាយតាមបែប Millerite

ព្រមទាំងគ្រប់មកជាមួយនូវគោលគំនិតអំពីទំនាយ

ដល់មិនទាន់គួរមានយើងមុនចុងទី២២ ខែតុលា ឆ្នាំ១៨៤៤។

យើងនឹងយល់ទៅកាន់អត្ថបទខុសៗក្នុងសង្ខេបភាវៈនេះ

ខណៈដែលយើងបង្ហាញអំពីការអនុវត្តបីជាន់នៃទំនាយទាំងបី។

មីឡូ មានចូលដៃថា «គួរទាំងបុរាណគឺជាបុរាណនៃការវិនិច្ឆ័យទាំងបុរាណដ៏ពិសេស

និងផ្ទុកផ្ទុក ដល់គួរមានបញ្ចូលមកលើផែនដី ឬនគររួម»។

គួរប្រុងប្រយ័ត្នតំណាងឱ្យការវិនិច្ឆ័យដល់គួរមាននាមកលឱ្យកាន់សាសនាពហុវេនីយ

ហើយគួរទីបំផុត និងទីបំផុតគឺជាការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ដល់គួរមាននាមកលឱ្យបាប

ប៉ុន្តែមីឡូមិនអាចនឹងមានសុគាល់ថា

គួរទីបំរើកំណែងឲ្យការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះលើសម័យទំនើបឡើយ។
ក្នុងការនិយាយអំពីក្បាច់បំរើ និងគួរទាំងបំរើក្នុងព្រះគម្ពីរវិវរណៈ អ៊ុយរាយ៉ា សូមីត
បានសរសេរថា៖

«ក្រោយពីបានយកគម្ពីរនោះរួចហើយ
ក្នុងច្បាប់បុគ្គលាមៗទៅបើកក្បាច់ទាំងឡាយ; ហើយការយកចិត្តទុកដាក់របស់សាវ
ក្សរមានហៅឲ្យមើលយើងទិដ្ឋភាពទាំងឡាយដែលកើតឡើងនៅក្រោមគ្រានីមួយ
ៗ។ លេខបំរើ គួរមានកត់សម្គាល់រួចហើយថា ក្នុងព្រះគម្ពីរ
វាស់ដល់លើភាពពេញលេញ និងភាពឥតខ្ចីចោះ។ ដូច្នេះ ក្បាច់ទាំងបំរើ
គួរបដិសន្ធិបំរើក្នុងការណ៍ទាំងមូលនៃប្រភេទជាក់លាក់មួយ
ដោយបុរាណជាលក្ខណៈនៃរូបនៃសម័យរបស់ Constantine ហើយគួរទាំងបំរើ
ជាសិរីមួយផ្សេងទៀតចាប់ពីសម័យនោះបន្តទៅមុខទៀតមិនអាចគ្រឹមគួរមានទេ។
គួរទាំងឡាយសំដៅលើសិរីវិញ្ញាណក្ខន្ធនៃក្រុមការណ៍ដែលកើតឡើងសរុបពេញលេញនឹងបំរើក្នុង
ការណ៍នៃក្បាច់ទាំងឡាយ ប៉ុន្តែមែនលក្ខណៈខុសគ្នាទាំងស្រុង។
គួរជានិមិត្តរូបនៃសង្គមគ្រាម; ដូច្នេះ
គួរទាំងឡាយសំដៅលើភាពចលាចលនយោងយ៉ាងជំងឺ
ដែលនឹងកើតឡើងក្នុងចំណោមបុរាណជាតិធានា ក្នុងអំឡុងយុគសម័យដំណឹងល្អ។
ក្បាច់ទាំងឡាយសំដៅលើបំរើក្នុងការណ៍ដែលមានលក្ខណៈសាសនា
ហើយផ្ទុកនូវបុរាណសាស្ត្រនៃពួកជំនុំ ចាប់តាំងពីការបើកសម័យគ្រឹះស្ថាន
រហូតដល់ការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ»។ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

គួរជានិមិត្តរូបនៃសង្គមគ្រាម និងចលាចលនយោងយ៉ាងជំងឺ។ ពាក់ព័ន្ធនឹងខទី២ នវិវរណៈ
ជំពូកទី៨ សូមធានាថា៖

«ខទី ២។ ហើយខ្ញុំបានឃើញទេវតាទាំងបំរើ ដែលឈរនៅចំពោះព្រះ;
ហើយគួរទាំងបំរើគួរមានបុគ្គលឲ្យពួកគេ»។
«ខនេះណែនាំអំពីលំដាប់បំរើក្នុងការណ៍ថ្មីមួយ និងដាច់ដោយឡែកមួយ។
ក្នុងក្បាច់ទាំងឡាយ យើងបានឃើញបុរាណសាស្ត្រនៃក្រុមជំនុំក្នុងអំឡុងអំឡុងលេខ១២
គ្រាន់សម័យដំណឹងល្អ។ ក្នុងគួរទាំងបំរើ ដែលឡើងនេះគួរមានណែនាំ
យើងឃើញបំរើក្នុងការណ៍នយោបាយ និងសង្គមសំខាន់ៗ
ដែលគួរកើតឡើងក្នុងអំឡុងពេលដូចគ្នានោះ។» Uriah Smith, Daniel and
Revelation, 476.

ក្បាច់ទាំងបំរើគួរមានបើកនូវក្បាច់ទាំងឡាយដល់ទីបំរើមួយនៃវិវរណៈ ជំពូកទីបំរើ
ហើយនៅក្នុងផ្ទះខាងក្រោយនៃការបើកក្បាច់ទាំងបំរើ ទេវតាចំនួនបំរើ
ដែលមានគួរចំនួនបំរើ គួរមានរៀបចំឲ្យផ្ទុយ។

ហើយកាលទ្រង់បានបើកក្បាច់ទាំងបំរើ នោះមានសច្ចក្រឹត្យសង្ខេបស្តីអំពីស្ថានសួគ៌
បុរាណនៃក្រុមម៉ោង។ ហើយខ្ញុំបានឃើញទេវតាទាំងបំរើ ដែលឈរនៅចំពោះព្រះ;
ហើយគួរទាំងបំរើ គួរមានបុរាណឲ្យដល់ពួកគេ។
ហើយទេវតាមួយទៀតមានមកឈរនៅក្នុងអាសនៈ
ដោយកាន់ពានដុតកំញ័រមាសមួយ; ហើយកំញ័រជាច្រើនគួរមានបុរាណឲ្យដល់គាត់
ដើម្បីឲ្យគាត់ថ្វាយវាជាមួយនឹងសច្ចក្រឹត្យអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់
នៅលើអាសនៈមាសដែលនៅមុខបល្ល័ង្ក។ ហើយផ្តល់ដល់កំញ័រ
ដែលឡើងជាមួយនឹងសច្ចក្រឹត្យអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធ បានឡើងទៅចំពោះព្រះ

ពីដទៃវេតានោះ។ ហើយទេវតានោះបានយកពានដុតកញ្ចាន
ហើយបំពេញវង់ដោយគុណវិញពីអាសនៈ រួចបោះចុះទៅលើដីនៃដី៖
ហើយមានសំឡេងទាំងឡាយ និងផុតរលាន់ និងផុតរលាន់នូវទេវតា និងការញ្ជូនដ៏មួយ។
ហើយទេវតាទាំងបុរាណ ដែលមានគូរទាំងបុរាណ បានគូររៀបខ្លួនឱ្យរួចជាស្រេច
ដើម្បីបិទផ្តល់វិវរណៈ 8:1-6។

មានភាពមិនប្រក្រតីខាងទំនាយមួយ
ដែលយើងបានកំពុងកំណត់សម្គាល់នៅក្នុងអត្ថបទមុនៗ ប៉ុន្តែតមែកទល់ពេលនេះ
យើងមិនទាន់បានដោះស្រាយជាក់លាក់អំពីហេតុអ្វីទំនាយពិសេសរបស់វានោះទេ។
ភាពមិនប្រក្រតីនេះ គឺថា និមិត្តសញ្ញាទាំងឡាយដែលតំណាងឲ្យលំដាប់នៃញញឹមសំខាន់ៗ
ក្នុងបុរាណគឺសាស្ត្រទំនាយ
ត្រូវបាននាំមកគ្នាទាំងអស់នៅចុងបញ្ចប់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រស្រស់ស្អាតនៃវត្តមាន។
យើងបានបង្ហាញហើយថា ជំនាន់ទាំងបួននៃអាដាមទីសម័យឡាឌីស
ដែលត្រូវបានកំណត់ដោយអំពើស្អប់ខ្ពស់ទាំងបួននៅក្នុងអេសេគោល ជំពូក ៨
បានសម្គាល់សញ្ញាសំខាន់ៗជាក់លាក់ ប៉ុន្តែពួកវានីមួយៗ ក្នុងនាមជាការសាកល្បង មុត
ដទៀតកើតឡើងនៅក្នុងបុរាណគឺសាស្ត្រនៃការបោះត្រារបស់មនុស្សមួយសន្លឹកស្រីប
បួនពាន់នាក់។ ភាពមិនប្រក្រតីនេះក៏ត្រូវបានយើងដឹងដែរនៅក្នុងគូរទាំងបុរាណ ពីព្រោះ
ទោះបីជាវាតំណាងឲ្យការជំនុំជម្រះជាក់លាក់លើមហាក្សត្ររួមប៉ាប
និងរួមសម័យទំនើបក៏ដោយ ក៏វាទាំងអស់ត្រូវបាននាំមកគ្នាមុតដទៀត នៅពេលការជំ
នុំជម្រះអនុវត្តលើមហាក្សត្ររួមសម័យទំនើបបាត់បង់នូវលទ្ធភាពក្នុងការកែតម្រូវដោយផ្ទាល់ដល់នឹងមកដល់
ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ។

គូរទាំងបុរាណមានកាលបរិច្ឆេទជាក់លាក់ដែលការបំពេញរបស់វាបានកើតឡើងនៅអតីត
កាល ប៉ុន្តែបែងស៊ីវិល ក៏បានដាក់ទេវតាទាំងបុរាណ ដែលកាន់គូរទាំងបុរាណ នៅក្នុង
វិវរណៈ ជំពូក ៨
ទៅក្នុងបុរាណគឺសាស្ត្រនៃច្នៃបាច់ដោយផ្ទាល់ដល់នឹងមកដល់ឆាប់ៗនេះផងដែរ។

«ហើយកាលទ្រង់បានបើកភ្នែកទី៥ នោះខ្ញុំបានឃើញនៅក្រោមអាសនៈ
នូវព្រលឹងរបស់អស់អ្នកដែលត្រូវបានសម្លាប់ ដោយព្រោះព្រះបន្ទូលនៃព្រះ
និងដោយព្រោះទីបន្ទាន់ដែលពួកគេបានកាន់ខ្ជាប់៖
ហើយពួកគេបានស្រែកឡើងដោយសំឡេងខ្លាំងថា ឱព្រះអម្ចាស់ដ៏បរិសុទ្ធ
និងពិតអើយ តើដល់កាលណាទៀត ទ្រង់មិនទាន់ជំនុំជម្រះ
ហើយសងសឹកឈាមរបស់យើងលើអស់អ្នកដែលរស់នៅលើដីនៃដី?
ហើយអារស៍ដៃត្រូវបានប្រទានដល់ពួកគេម្នាក់ៗ [ពួកគេត្រូវបានប្រកាសថា បរិសុទ្ធ
និងសុភាគសុទ្ធ]; ហើយមានព្រះបន្ទូលប្រាប់ពួកគេថា
ពួកគេគួរសម្រាកនៅបន្តិចទៀតសិន ដរាបទាល់តែពួកអ្នកបម្រើ
និងបងប្អូនរបស់ពួកគេ ដែលនឹងត្រូវសម្លាប់ដូចជាពួកគេផងនោះ បានគ្រប់ចំនួន»
[វិវរណៈ 6:9-11]។ នៅទីនេះ មានទិដ្ឋភាពទាំងឡាយត្រូវបានបង្ហាញដល់យ៉ូហាន
ដែលមិនមែនជាការពិតជាក់ស្តែងនៃពេលវេលានោះទេ
ប៉ុន្តែជាការរំលឹកដល់នឹងការនាំមកនូវអំឡុងពេលមួយនាអនាគត។

វិវរណៈ ៨:១-៤ បានដកស្រង់»។ Manuscript Releases, volume 20, 197.

នៅក្នុងអត្ថបទខាងមុន លោកស៊ីវិល ត្រូវបានអនុវត្តការសន្ទនា និងការសម្រេចបំពេញ
នៃភារកិច្ចបុរាណនៃការសម័យដែលទេវតាទាំងបុរាណកំពុងគូររៀបនឹងផ្តល់ស្វ័យនៃក្នុងជំពូក

ទីបំប៉ន

ប៉ុន្តែតែលោកស៊ីរីក៍ដាក់ការតំណាងដល់នេះនៅក្នុងបុរាណសាស្ត្រស្រដៀងទាំងពីរនៃវិវរណៈ ជំពូកទីដប់បំប៉ន ផងដែរ។

«នៅពេលគ្រាទីបំប៉នមានបើក យ៉ូហានអ្នកទទួលវិវរណៈបានឃើញក្នុងនិមិត្តថា នៅក្រោមអាសនបូជា មានពួកអ្នកដល់គ្រួសារសម្លាប់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងសក្ខីភាពអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ បន្ទាប់ពីនេះមក មានមានឈុតឆាកដល់មានពិពណ៌នានៅក្នុងវិវរណៈជំពូកទីដប់បំប៉ន នៅពេលអស់អ្នកដល់សូម្បីតែរង និងពិត គ្រួសារហៅឲ្យចេញពីហាប៊ីឡូន។ (វិវរណៈ 18:1–5, quoted.)» Manuscript Releases, volume 20, 14.

គួរតែដាក់បញ្ចូលការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះក្នុងបុរាណសាស្ត្រស្រដៀងទាំងពីរនៃវិវរណៈ និងរួមសម័យទំនើប

ប៉ុន្តែតែលោកស៊ីរីក៍បានបង្ហាញផងដែរក្នុងបុរាណសាស្ត្រស្រដៀងទាំងពីរ ១១ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ២០០១ និងសំឡេងទីពីរនៃច្បាប់ផ្ទៃក្នុងនៃនិមិត្តដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗ។

បន្ទាប់ពីមានលើកឡើងអំពីខ្លាំងបំប៉នដំបូងនៃវិវរណៈ ជំពូក ៨ រួចមក Uriah Smith ចាប់ផ្តើមបង្ហាញអំពីការបំពេញតាមបុរាណសាស្ត្រស្រដៀងទាំងពីរនៃវិវរណៈដំបូង។

បុរាណបទអំពីគួរតែដាក់បញ្ចូល គ្រួសារលើកយកមកបន្តនៅទីនេះ ហើយគួរបង្ហាញដល់ជំនុំជម្រះនៃសេចក្តីជំពូកនេះ និងជំពូកទី 9 ទាំងមូល។ ទេវតាទាំងបំប៉នគួរឲ្យខ្លាចនឹងម្សិលមិញ។ ការផ្តល់របស់ពួកគេចូលមកជាការបំពេញបន្តថ្ងៃដល់ទំនាយនៃ ដានីយ៍លេខ 2 និង 7 ដោយចាប់ផ្តើមពីការបកស្រាយនៃអាណាចក្ររួមបញ្ចូលទៅជាផ្នែកនៃទាំងដប់របស់វា ដល់ក្នុងគួរតែដាក់បញ្ចូល យើងមានសេចក្តីពិពណ៌នាអំពីការនោះ។ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 477.

សូមិធ បញ្ជាក់ថា គួរតែដាក់បញ្ចូល គឺជាការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះលើក្នុងរូបពហុវេនិយម។

គាត់ដកស្រង់ខទី៧ ដល់បញ្ជាក់អំពីលក្ខណៈពុទ្ធសាសនានៃក្រុមទីមួយ

ហើយបន្ទាប់មកកំណត់អត្តសញ្ញាណការសម្រេចជាបុរាណសាស្ត្ររបស់វា។

«សេចក្តីនិយមន័យដំបូង ដល់ផ្ទះនិងផ្ទះ និងឈឺចាប់ ដល់មានផ្តល់មកលើខាងលិច ក្នុងដំណើរផ្តល់ចុះរបស់វា គឺសង្គមជាមួយពួកហុត្ថោត ក្រោមការដឹកនាំរបស់អាឡារិក ដល់មានបើកផ្តល់សម្រាប់ការល្បឿនជាបន្តបន្ទាប់នៅពេលក្រោយ។ មរណភាពរបស់អូដូស៊ីយុស អធិរាជរួម មានកើតឡើងនៅខែមករា ឆ្នាំ 395 ហើយមុនចប់រដូវរងារ ពួកហុត្ថោតក្រោមការដឹកនាំរបស់អាឡារិក បានលើកអាវុធប្រឆាំងនឹងចក្រភពរ៉ូមហើយ។»

«ការលុកលុយលើកទីមួយក្រោមការដឹកនាំរបស់ Alaric បានបំផ្លាញ Thrace, Macedonia, Attica និង Peloponnesus ប៉ុន្តែមិនបានទៅដល់ក្នុងរូបទេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក្នុងការលុកលុយលើកទីពីររបស់គាត់ មេដឹកនាំជនជាតិ Gothic រូបនេះបានឆ្លងកាត់ភ្នំ Alps និង Apennines ហើយបានមកឈរនៅមុខកំពង់ផែនៃ «ក្រុងអមតៈ» ដល់មិនយូរប៉ុន្មានក៏បានផ្តល់ទៅជាចំណីនៃកំហឹងរបស់ពួកហាហាវង។»

«សំឡេងផ្តល់គូរទីមួយ មានទីតាំងរបស់វានៅជិតចុងសតវត្សទីបួន
ហើយបន្តគន្លងមុខទៀត
ហើយសំដៅទៅលើការឈ្លានពានបំផ្លិចបំផ្លាញទាំងនេះមកលើចក្រភពរ៉ូម
ក្រោមពួកហ្គេតូ»។ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

សូមឆក់ណាត់អត្តសញ្ញាណ អាឡារិក
ថាជាសិក្សាបុរាណសាស្ត្រនៃច្បាប់របស់ព្រះលើក្បួនរ៉ូមបែបពហុវេនិយម
ដដែលគួរមានតំណាងដោយគូរទីមួយ។
គូរនីមួយៗមានគូអង្គបុរាណសាស្ត្រមុននាក់ដែលតំណាងឲ្យគូរនៃោះ
ហើយអាឡារិកតំណាងឲ្យការមកដល់នៃក្បួនទីមួយចាប់ពីចុងសតវត្សទីបួន។
មីលលើមិនអាចមានយើងថា
គូរនេះគួរមាននាមកលើក្បួនរ៉ូមដោយសារការបង្កឲ្យគោរពចុងអាទិត្យទេ
ព្រោះមីលលើជាអនុគោរពចុងអាទិត្យ។ សូមឆក់ខកខានមិនមានយើងការពិភាក្សានេះដល់
ប៉ុន្មានស្មើធម្មតាទទួលស្គាល់ថា
ច្បាប់ចុងអាទិត្យដំបូងដដែលគួរមានអនុវត្តដោយបង្កប់
គួរមានបង្កើតឡើងដោយក្នុងស្ថានភាពនៃ នៅឆ្នាំ 321។
គោលការណ៍ព្យាករណ៍ទូទៅដែលពាក់ព័ន្ធនឹងការបង្កឲ្យគោរពចុងអាទិត្យ
តែងតែផ្ដើមគ្នាជាដំបូង ពីព្រោះព្រះមិនដែលប្ដូរឡើយ ហើយគោលការណ៍នោះគឺថា
«ការបង្កើតសាសនារបស់ជាតិគួរមានតាមមកដោយការវិនាសរបស់ជាតិ»។
អាឡារិកតំណាងឲ្យការចាប់ផ្ដើមនៃការវិនាសរបស់ជាតិ ដែលមានចាប់ផ្ដើមឡើងក្នុងរយៈពេលដដែលនោះដែលក្នុងស្ថានភាពនៃអនុវត្តច្បាប់ចុងអាទិត្យដំបូង។

សូមឆ បន្តដោយដកស្រង់ខ្លីបំផុត ដដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណគូរទីពីរ
ហើយបន្តទាបមកក៏បន្តតស៊ូអធិប្បាយរបស់គាត់ថា៖

«ចក្រភពរ៉ូម បន្តទាបពីសម័យក្នុងស្ថានភាពនៃ គួរមានបង្អែចកែជាបីផ្នែក;
ហេតុនេះហើយមានសច្ចក្ដីសម្គាល់ដដែលកើតឡើងញឹកញាប់ថា
“មួយភាគបីនៃមនុស្ស” ជាដើម ដោយសំដៅទៅលើមួយភាគបីនៃចក្រភពដែលស្ថិត
នៅក្រោមការរាយការណ៍ដោយវិនាសកម្ម។
ការបង្អែចកែនៃគូរនេះគួរមានផ្ទៃក្នុងនៃពេលក្នុងស្ថានភាពនៃសោយទិវង្គត
ក្នុងចំណោមបុត្រាទាំងបីរបស់ព្រះអង្គ គឺ Constantius, Constantine II, និង Constans។
Constantius កាន់កាប់ភាគខាងកើត ហើយកំណត់ទីលំនៅរបស់ខ្លួននៅក្នុង
Constantinople ដែលជាធានីនៃចក្រភព។ Constantine ទីពីរ កាន់កាប់ Britain, Gaul,
និង Spain។ Constans កាន់កាប់ Illyricum, Africa, និង Italy។ (សូមមើល Sabine's
Ecclesiastical History, ទំ. 155) អំពីការពិតបុរាណសាស្ត្រដ៏ល្អបំផុតនេះ Elliott
ដូចដែល Albert Barnes បានដកស្រង់នៅក្នុងកំណត់សម្គាល់របស់គាត់លើ Rev. 12:4
បាននិយាយថា៖ “យ៉ាងហោចណាស់ពីរដង
មុនពេលចក្រភពរ៉ូមគួរមានបង្អែចកែជាអចិន្ត្រៃយ៍ទៅជាពីរផ្នែក គឺភាគខាងកើត
និងភាគខាងលិច មានការបង្អែចកែចក្រភពជាបីផ្នែក។ លើកទីមួយ
កើតឡើងនៅគ.ស. 311 នៅពេលវាគួរមានបង្អែចកែរវាង Constantine, Licinius, និង
Maximin; លើកមួយទៀត នៅគ.ស. 337 នៅពេលក្នុងស្ថានភាពនៃសោយទិវង្គត រវាង
Constans និង Constantius។” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480។

ហេតុត្រូវបុរាណសាស្ត្រដែលក្បួនរ៉ូមគួរមានបង្អែចកែជាបីផ្នែក ហើយក៏ជាពីរផ្នែកផងដែរ
ដដែលគួរមានអនុវត្តបុរាណសាស្ត្រដែល Smith បានយោងដល់នោះ គឺជាធាតុផ្តល់នានានៃក្បួន

ដូច្នេះដល់កំណត់អត្តសញ្ញាណសហគមន៍បីជាន់នៃក្រុមសម័យទំនើប
ដល់បង្កកើតជារចនាសម្ព័ន្ធមួយដល់គ្រូហានបង្វែរកែជាពីរ
ដោយតំណាងឲ្យការរួមបញ្ចូលគុណវិធានសាសនាចក្រ និងរដ្ឋ។ នៅពេល Smith
បន្តកន្លែងមុខទៀត
គាត់ក៏កំណត់អត្តសញ្ញាណក្រុមឧបករណ៍សាស្ត្រដល់ពាក់ព័ន្ធនឹងគ្រូទីពីរ។

[illegible]

«អំពីគ្នានាទីដ៏សំខាន់ដលៃសមុទ្រច្រើនកុលាហានបន្តបន្ទាប់សម្រាប់ក្នុងការដួលរលំរបស់ក្រុងរ៉ូម លោក Gibbon បានប្រើពាក្យដ៏មានន័យសំខាន់នេះថា៖ "Genseric ជាឈ្មោះមួយ ដលៃក្នុងការបំផ្លាញចក្រភពរ៉ូម បានសមនឹងទទួលបានសូម្បីតែនាមមួយនិងឈ្មោះរបស់ Alaric និង Attila។"» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

សុមីធ ខណៈដែលមានដកស្រង់សម្បត្តិអនុកប្បវត្តតិសាស្ត្រ Gibbon ដែលមានបញ្ជាក់អំពីនិមិត្តសញ្ញាប្បវត្តតិសាស្ត្រនៃត្រូវប៉ើដូង មានកំណត់ថា Genseric គឺជាត្រូវទើព្វ ហើយបន្ទាប់មកមាននិយាយថា Genseric «សមនឹងទទួលបានសុមរីនិង Alaric និង Attila»។ Alaric គឺជាត្រូវទើមួយ Genseric ជាត្រូវទើព្វ ហើយ Attila ជនជាតិ Hun គឺជាត្រូវទើបី ដែលត្រូវបានពិភាក្សាស្រាវជ្រាវក្នុងខនីដប់។ សុមីធមានបញ្ជាក់ថា ត្រូវទើព្វ ដែលកំណត់ដោយ Genseric នោះ កំណត់ឲ្យប្បវត្តតិសាស្ត្រនៃ «428-468»។ បន្ទាប់មក សុមីធមានដកស្រង់ខនីដប់ ដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណត្រូវទើបី ហើយបន្តការរៀបរាប់របស់គាត់ថា៖

«ក្នុងការបកស្រាយ និងការអនុវត្តអត្ថបទនេះ
យើងគួរមាននាមកដល់ព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់ៗ
ដែលមានបណ្តាលឲ្យមានការបំផ្លាញអាណាចក្ររ៉ូម។
ហើយក្នុងការស្រង់រកការសម្រេចតាមបុរេវត្តសាស្ត្រនៃត្រូវទីបីនេះ
យើងនឹងជជែកដល់កំណត់សម្គាល់របស់រដ្ឋបណ្ឌិត Albert Barnes
ចំពោះសម្រង់ខ្លះៗ។ ក្នុងការពន្យល់ព្រះគម្ពីរបទនេះ
ដូចអ្នកអធិបូហយូបនេះបាននិយាយថា «គួរតែមែនមង្គើកនាំ
ឬអ្នកចម្លងណាម្នាក់
ដែលអាចប្រៀបធៀបទៅនឹងអាចម៍ផ្កាយដ៏ធំនៃសន្ទុះឆ្នោតមួយ;
ដំណើររបស់គាត់នឹងក្លាយជាដ៏យ៉ាងវិសេស; គាត់នឹងលេចមកក្នុងមួយ
ដូចជាផ្កាយដ៏ធំមួយ ហើយបន្ទាប់មកនឹងហាក់ទៅវិញដូចជាផ្កាយមួយ
ដែលពន្លឺរបស់វាគួរមានពន្លឺត្រង់នៅក្នុងទឹក»។— Notes on Revelation 8.»

«នៅទីនេះ គេបានសន្មតជាមុនថា ត្រូវនេះមានការយឺតយ៉ាវដល់សង្គ្រាមបំផ្លាញ
និងការលុបបាត់នៃសាហារ៉ាបស់ Attila បុរាណនឹងអំណាចរ៉ូម
ដែលគាត់បានដឹកនាំបុរេវត្តសាស្ត្រនៅក្នុងហ្វ្រង់កងទ័ព Huns របស់គាត់....»

«ហើយនាមរបស់ផ្កាយនោះ គួរមានហៅថា Wormwood
[បញ្ញត្តិអំពីផលិតផលដ៏ផ្លូវចិត្ត]»។
ពាក្យទាំងនេះ—ដែលមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាងនេះជាមួយខ្មែរ ដូចដែលសូម
ម្នាក់ស្រឡាញ់ណាមួយក្នុងសង្គមក្រុមបុរេវត្តសាស្ត្រយើងបញ្ញត្តិ—ផ្ទុយនឹងយើងនឹង
កត់ត្រាប្រយោជន៍ពេទ្យនៅកាន់លក្ខណៈរបស់ Attila
ទៅកាន់ទុក្ខខវេទនាដែលគាត់ជាអ្នកបង្កឡើង ឬជាឧបករណ៍នៃការនោះ ហើយទៅ
កាន់សង្គ្រាមយុទ្ធសាស្ត្រដែលគួរមានបណ្តាលឲ្យកើតឡើងដោយនាមរបស់គាត់។

«ការផ្តុះផ្តាច់ទាំងស្រុង និងការលុបបំបាត់ចោល» ជាពាក្យដែលសមបំផុតក្នុងការបញ្ជាក់
កំហុសប្រាកដទាំងឡាយដែលគាត់បានបង្កឡើង។ គាត់បានហៅខ្លួនឯងថា
«វាពិតរបស់ព្រះ»។ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

បុរេវត្តសាស្ត្រនៃត្រូវទីបី ដែលកំណត់ដោយ Attila ជនជាតិ Hun គឺចាប់ពីឆ្នាំ 441
រហូតដល់មរណភាពរបស់គាត់នៅឆ្នាំ 453។ បន្ទាប់មក Smith ដកស្រង់ខ្លឹមសារពី
ដែលបង្ហាញអំពីត្រូវទីបួន ហើយពិពណ៌នាអំពីស្តេចព្រះផ្ទៃស្រី Odoacer ដែលក្នុងនោះ
និមិត្តរូបបីជាន់នៃរ៉ូមខាងលិច គួរមានកំណត់ដោយព្រះអាទិត្យ ព្រះចន្ទ និងផ្កាយ។
គាត់កំណត់និមិត្តរូបទាំងបីនេះថាជានិមិត្តរូបនៃ «ព្រះអាទិត្យ ព្រះចន្ទ
និងផ្កាយ—ឧបត្ថិតបុរាណដ៏ធំ នៅទីនេះគួរមានបុរេវត្តសាស្ត្រនិមិត្តរូប—យ៉ាងច្បាស់លាស់
នៅទីនេះពន្លឺពន្លឺផ្សេងៗនៃឧបករណ៍រ៉ូម គឺអធិរាជ សមាជិកព្រឹទ្ធសភា និងក្នុងស៊ុលរបស់វា។
Bishop Newton កត់សម្គាល់ថា អធិរាជចុងក្រោយនៃរ៉ូមខាងលិចគឺ Romulus
ដែលដោយការចម្លង គួរមានហៅថា Augustulus ឬ "Augustus តូចតាច"។
រ៉ូមខាងលិចបានដួលរលំនៅ គ.ស. 476។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ
បច្ចេកទេសនេះបង្ហាញពីព្រះអាទិត្យរបស់រ៉ូមគួរមានពន្លឺត្រង់នៅហើយក្នុង
ពន្លឺក្រោមបង្គាប់របស់វានៅតែបញ្ចេញពន្លឺស្រអាប់ ខណៈដែលព្រឹទ្ធសភា
និងក្នុងស៊ុលនៅតែបែនត្រឡប់។ ប៉ុន្តែ បន្ទាប់ពីការបរាជ័យក្នុងសង្គ្រាមស៊ីរីលជាច្រើន
និងការប្រែប្រួលនៃសន្តិសុខយោង ជាទីបំផុត នៅ គ.ស. 566
ទម្រង់ទាំងមូលនៃឧបករណ៍រ៉ូមគួរមានបំផ្លាញ
ហើយទីក្រុងរ៉ូមខ្លួនឯងគួរមានបន្ទាប់ពីការជាអធិរាជនៃពិភពលោក

មកជាដុកដុមកុរិយមួយ ដដែលបង់ស្នូលទៅឱ្យ Exarch នៃ Ravenna»។ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

នោះទើបនេះ យើងឃើញសាក្សីមួយទៀតចំពោះការបង្កើតជាបីជានៃក្រុងរ៉ូម ដដែលជាបុរសម្នាក់ដែលជាមុននៃហោរាជាបីជានៃក្រុងរ៉ូមសម័យទំនើប។ ជាមួយនឹងក្រុងរ៉ូមខាងកើត និងអធិរាជ Constantine ការបង្កើតជាបីជានៃក្រុងរ៉ូមមានគំណងដោយបុគ្គលបុរសទាំងបីរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងក្រុងរ៉ូមខាងលិច វាក៏រួមមានគំណងដោយទម្រង់រដ្ឋាភិបាលជាបីជានៃក្រុងរ៉ូមសម័យទំនើប។ បន្ទាប់មក Smith កំណត់ថា ព្រះអាទិត្យ ព្រះចន្ទ និងផ្កាយ គំណងឱ្យលំដាប់ជាកំណត់មួយ ដដែលតាមនោះក្រុងរ៉ូមខាងលិចក៏រួមមានផ្ទៃដីលំដាប់។ គាត់បញ្ចប់ការរៀបរាប់របស់គាត់ដោយ សេចក្តីផ្តើមដូចតទៅនេះអំពីគូររូបក្រោយ។

«គួរដោះមហានុគរាយទាំងឡាយដដែលក្រុងរ៉ូមនាំមកលើអាណាចក្រដោយការឈ្លានពានដ៏ ប្លែករបស់ជនពុទ្ធផ្តេចទាំងនេះ ទោះបីឱ្យយកខ្លួនយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏នោះតែស្តេច បរិបូរណ៍ប្រឆាំងនឹងគួរដោះមហានុគរាយទាំងឡាយដដែលក្រុងរ៉ូមមកក្រោយ។ វាទាំងនោះគួរដោះដោយដៃកំណត់ទឹកដ៏ប្លែកក្នុងភ្នែកយើងមួយ មុននឹងទឹកជំនន់ដ៏សន្តិសុខស្រស់ស្អាតបំប៉ននឹងផលិតផលកម្មកសិកម្មម៉ាស៊ីនប៉ុណ្ណោះ។ គូររូបបីដដែលនៃសេសសល់ក្រុងរ៉ូមគួរបង្ហាញដោយពាក្យនៃចេក្រើនទេនា ដូចដដែលមានបង្ហាញនៅក្នុងខ្សែបន្ទាប់មក។»

«ខទី ១៣។ ហើយខ្សែបន្ទាប់នៃយើង ហើយមានព្រះវិញ្ញាណក្ខន្ធក្នុងកំពុងហោះកាត់កណ្តាលមេ ដោយនិយាយដោយសំឡេងខ្លាំងថា វេទនា វេទនា វេទនា ដល់អ្នកសុំនាក់នៃលើផែនដី ដោយសារសំឡេងគូររូបផ្តេចទៀតរបស់វេទនាទាំងបី ដដែលនោះមិនទាន់ផុតទៅឡើយ»។

«ទេវតានេះ មិនមែនជាមួយក្នុងចំណោមលំដាប់វេទនាទាំងបួនពីរដដែលផ្តល់កូរទេ ប៉ុន្តែគួរដោះដោយអង្គកម្មដដែលបុរសកាសថា គូររូបបីដដែលនៃសេសសល់គឺជាគូររូបវេទនា ដោយសារព្រឹត្តិការណ៍ដ៏គួរឱ្យសង្ស័យបំផុតដដែលជាមុន ដដែលនឹងកើតឡើងនៃក្រុងរ៉ូមសំឡេងនៃការផ្តល់របស់វាទាំងនោះ។ ដូចនេះ គួរបន្ទាប់ ឬគួរទើបវា គឺជាវេទនាទីមួយ; គួរទើបវាមួយ ជាវេទនាទីពីរ; ហើយគួរទើបវាពីរ ដដែលជាគូររូបចុងក្រោយក្នុងលំដាប់គូររូបទាំងបួនពីរនេះ គឺជាវេទនាទីបី»។ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

យើងនឹងបន្តអំពីវេទនានៃក្រុងរ៉ូមទាំងបី នៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«គួរដោះមហានុគរាយទាំងឡាយរបស់រ៉ូមអធិរាជ ក្នុងការដួលរលំរបស់វា ក្រុងរ៉ូមបុរាណបុរាណដល់គ្រប់ក្រុងក្រោយបំផុតនៃវាទាំងអស់ គឺរហូតដល់រ៉ូមគុមានទាំងអធិរាជ ក្នុងស៊ីល ឬព្រឹទ្ធជនភាវៈទៀត។ “នៃក្រុងរ៉ូមអភិបាល Exarchs នៃ Ravenna រួមមានបន្ទាប់ចុះទៅថ្នាក់ទីពីរ” មួយភាគបីនៃព្រះអាទិត្យក្រុងរ៉ូមរាយបុរាណ ហើយមួយភាគបីនៃព្រះចន្ទ និងមួយភាគបីនៃផ្កាយទាំងឡាយផងដែរ។ ពូជពង្សរបស់ពួក Caesar មិនមានផុតពីជាមួយនឹងអធិរាជទាំងឡាយនៃភាគខាងលិចឡើយ។ រ៉ូម មុនពេលការដួលរលំរបស់វា មានតែផ្នែកមួយនៃអំណាចអធិរាជប៉ុណ្ណោះ។ ក្នុងស្ថានភាពនៃបុរសដែលបានចែករំលែកជាមួយវានូវអាណាចក្រនៃពិភពលោក។ ហើយទាំងពួក

Goths និងពួក Vandals ក៏មិនមានគ្រប់គ្រងដោយអំណាចជាអធិបតីលើទីក្រុងដដែលនោះទេ តែជាទីក្រុងអធិរាជ្យនោះឡើយ ដដែលអធិរាជរបស់វា បន្ទាប់ពីការផ្ទេរទីតាំងរាជធានីនៃអំណាចក្រុងរ៉ូមដល់កុងស្តង់ទីណុលេដោយ Constantine ជាញឹកញាប់មានការកាន់កាប់អធិរាជ្យដោយអ្នកក្នុងតាំង និងជាតំណាងរបស់ខ្លួន។ ហើយវាសនារបស់កុងស្តង់ទីណុលេគួរឲ្យមានក្បួនស្រដៀងគ្នាទៅនឹងសម័យកាលផុសផុលនៃទៀត ហើយគួរឲ្យមានបុរាណដោយគួរផ្ដោតលើទៀត។ ក្នុងចំណោមព្រះអាទិត្យ ព្រះចន្ទ និងផុកាយទាំងឡាយ នៅពេលនោះទើបតែមួយភាគបីប៉ុណ្ណោះដែលគួរឲ្យមានវាយប្រហារ។»

«ពាក្យបញ្ចប់នៃស្វ័យភាពទីបួន
បញ្ចប់ដោយន័យអំពីការស្ដារឡើងវិញនាពេលអនាគតនៃអំណាចក្រុងខាងលិច៖
“ថ្មីមិនមានភូមិសម្រាប់មួយភាគបីនៃវា ហើយយប់ក៏ដូចគ្នាដែរ”។
ក្នុងទំនាក់ទំនងនឹងអំណាចស៊ីរីល ក្រុងរ៉ូមមានក្រុមហ៊ុនជាច្រើនដោយអំណាចរបស់វាដែល
ហើយបុរេសាស្ត្រជាខ្មែរតែងតែប្រកាសពីអំណាចក្រុងខាងកើតយកឈ្មោះ។ ប៉ុន្តែ
ដោយសមស្របជាងក្នុងការពាក់ព័ន្ធនឹងទំនាយដទៃទៀត
ការការពារការថយចុះនៃប្រជាជនមានន័យអំណាចខាងវិញ្ញាណ
និងអំណាចខាងលោកិយរបស់សម្ពត្តចេហ្គាប និងរបស់អធិរាជ
ចូលទៅក្នុងការប៉ះទង្គិចគ្នាយ៉ាងហិង្សាជាលើកដំបូង; ហើយ
ដោយបុគ្គលអំណាចទាំងមូលលើក្នុងទំនាយដល់សម្ពត្តចេហ្គាប យូស៊ីនៀនមានលើក
ដៃយកសក្តានុពលនៃការលើកកម្ពស់អធិបតីយ័យភាពរបស់សម្ពត្តចេហ្គាប
ដល់នូវពេលវេលាដែលមានអះអាងអំណាចក្នុងការបង្កើតព្រះមហាក្សត្រ។ នៅឆ្នាំ
800 នៃព្រះមហាក្សត្ររបស់យើង
សម្ពត្តចេហ្គាបមានបុរាណដល់ឆ្នាំលើកក្រោយនៃនគរសក្តិជា
អធិរាជនៃន្ទៀម”។—Keith។
មាននគរសក្តិនោះគួរឲ្យមានផ្ទុកនៃទៀតពីសុតចេហ្គាបនៃសុតចេហ្គាលីម៉ង់។
ហើយសូមប្រឹក្សាឱ្យប្រើឱ្យបានត្រឹមត្រូវនៃប្រាសាទបោះបង់ចោលជាចុងក្រោយ
និងជារៀងរហូតដោយអធិរាជ ហ្សានស៊ីស ទីពីរ នៅថ្ងៃទី 6 ឧសភា ឆ្នាំ 1806» A. T.
Jones, The Great Nations of Today, 54.